

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

červen 6/2005



**POJĎTE KE MNĚ VŠICHNI, KDO SE LOPOTÍTE A JSTE OBTÍŽENI, A JÁ
VÁS OBČERSTVÍM.**

Zamysli se také ty, vykoupený člověče, kdo to za tebe visí na kříži, uvaž jeho velikost a svatost, uvědom si, že jeho smrt přináší mrtvým život, že nad jeho odchodem ze světa truchlí nebesa i země a pukají tvrdé skály.

A rozjímej dále: Z boku ukřižovaného Krista měla vzniknout církev. Měla se také naplnit slova Písma: Uvidí, koho probodli. A tak došlo Božím řízením k tomu, že jeden voják ten svatý bok proklál kopím. Z otevřeného boku se vyřinula krev s vodou, výkupné za naši spásu. Vytryskla z hlubin studnice Kristova srdce, aby dala svátostem církve moc vlévat život milosti a zároveň aby pro všechny, kdo žijí v Kristu, byla nápojem z živého pramene, tryskajícího do života věčného.

Nuže vzhůru, duše, přítelkyně Kristova, spěchej napodobit holubici hnízdičící u samého ústí rozsedliny, nepřestávej se starat, abys tam, u Kristova srdce, jako vrabec nalezla pro sebe místo, tam ulož plody své čisté lásky, jako když hrdlička ukládá svoje mláďata, tam pospěš navážit vody z pramenů Spasitelových, přilož své rty a pij. Vždyť toto je ten pramen tryskající zprostřed ráje a rozdělený do čtyř proudů, který zaplavuje otevřená srdce a zavláhuje i zúrodnuje celou zemi.

Pospěš k tomuto prameni života a světla, duše Boha milující, ať jsi kdokoli, a obrať se k němu s veškerou upřímností svého srdce: Ó nevýslovná krásno nejvyššího Boha, ó nečistší jase věčného světla, živote v každém životě žijící a světlo v každém světle svítící a od nejprvnějšího rozbřesku udržující v plném lesku po všechny časy nejrůznější světla, jež září před trůnem tvého božství!

Ó věčný a nepřístupný, skvoucí a oblažující výtrysku pramene skrytého každému smrtelnému oku! Ty propasti beze dna, výšino bez vrcholu, velikosti neměřitelná, čistoto nezkalitená!

Z tebe vytéká řeka obveselující obec Boží a my ti za to prozpěvujem písně chvály, hlasitě plesající a vzdávající ti díky, neboť nám bylo dáno zakusit, že u tebe je pramen života a ve tvé záři vidíme světlo.

Myšlenky moudrých O VÍŘE

Pád duší se stejně jako pád těžkých předmětů řídí zákony volného pádu. Pokud lidé ztratí víru, která je vedla, řítí se z jedné propasti do druhé.

Giuseppe Mazzini

Věřím abych pochopil. Nikoli naopak.

Sv. Anselm z Aosty

Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť všechno pomíjí, Bůh se ale nemění. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí, jeho láska stačí.

Sv. Terezie z Avily

Milí přátelé,

V tomto měsíci oslavíme zrovna hned několik kulatých výročí našich krajanů. Rozhovor s jedním z nich najdete uvnitř tohoto čísla. Chtěl bych touto cestou poblahopřát vše nejlepší panu **Oldřichu Holubářovi** k jeho 75. narozeninám. Jeho kresby zdobí tento časopis už několik let. Milý Oldřichu, přeji Vám jménem celé krajské rodiny hodně zdraví a spokojenosti. Ať také Vaše úsilí v Bohemian Hall, v krajské organizaci, již jste prezidentem, přinese rozkvět a větší spolupráci všech krajanů v NYC.

Dalším oslavencem je pan **Ota Bláha**. Taktéž jemu přeji k jeho 75. narozeninám vše nejlepší a Boží požehnání do dalších let. Pan Ota se svou manželkou Martou pomáhá v kostele velmi nenápadným způsobem, je to muž činu bez zbytečných slov a za to mu patří dík a uznání.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů**John & Stefany Kubick**

Pan John Kubick žije se svojí ženou Stefany v pěkné části New Yorku ve Whitestone. Do domu se nastěhovali roku 1948. John, i ve svých devadesáti letech, se ještě stará o zahrádku a ona je jeho chloubou. Připadá si tam jako by byl někde uprostřed přírody a ne ve velkoměstě. Nadšeně mně vyprávěl, jaké plány má na letošní rok a co všechno ještě musí vysadit a ošetřit. Stále také řídí auto.

John se narodil **5. června 1915** tady v NYC na Manhattanu na 72. ulici a 1. Avenue, tedy doma. Jeho rodiče přišli do Ameriky ze Slovenska. Otec uměl velmi dobře anglicky. Na Manhattanu poblíž slovenského kostela chodil do základní školy. Potom vystudoval střední školu ve Flushing. Po střední škole hned nastoupil do práce k dodnes trvajícím gigantům Macy's. Tam pracoval až do svého důchodu v roce 1981.

Paní Stefany Kubick, za svobodna Chmela, měla osud trochu jiný.

„Já jsem se narodila v obci Láb nedaleko Bratislavy. Když Hitler zatoužil po moci a schylovalo se k válce, požádala jsem o vycestování do Ameriky. Potřebovala jsem pozvání a tzv. sponzora. Napsala jsem jedné rodině, která pomáhala Slovákům a oni mně poslali potřebné dokumenty. Nikdy předtím jsem je neviděla. Mnoho děvčat z mé rodné dědiny Láb a také odjinud se tímto způsobem dostalo do Ameriky. Nejdříve jela do Prahy moje maminka, aby vyřídila potřebné věci na americkém konzulátě. Potom jsem do Prahy jela sama. Moji sponzoři mně také nabídli zaplacení cesty, ale moje maminka řekla ne, my to zaplatíme. Cesta do Ameriky trvala osm dní lodí. Na lodi bylo plno děvčat ze Slovenska a také hodně Židů, kteří tehdy utíkali před Hitlerem. Židé byli většinou pěkně oblečení, my jsme měli jenom chudé oblečení. Na lodi hodně lidí onemocnělo mořskou nemocí, ale já jsem měla od maminky lahvičku s Dianou (*asi naše Alpa*) a každý den jsem si nakapala

ZVON

na cukr trochu té hořké tekutiny a cestu jsem přežila bez úhony. V New Yorku jsem nemusela jít přes Ellis Island, protože jsem už měla víza. V přístavu na mě čekala dcera mých sponzorů a volala moje jméno. Hned třetí den po příjezdu jsem začala pracovat. To bylo roku 1938 a mně ještě nebylo osmnáct.“

Stefany a John se seznámili na krajauském pikniku a pak spolu nějakou dobu chodili. Nakonec se 30. srpna roku 1942 vzali: v kostele sv. Jana Nepomuchého na 66. ulici na Manhattanu. Hned následující čtvrtek musel John narukovat na vojnu. Byl v různých táborech po celých Státech. Několik měsíců také strávil za mořem na Filipínách. Když doplovali k japonským břehům, byla svržena atomová bomba. Jejich loď potom směřovala zpět domů do Ameriky. John byl na vojně celkem tři a půl roku.

„Když jsme byli na různých místech ve vojenských táborech po celých Státech, mohly nás navštěvovat naše manželky. Zajistil jsem pro mou manželku podnájem a tam jsem za ní večer mohl chodit. Pamatuji si, že jsme byli v Kentucky a pak také v Coloradu. Máme spolu tři syny. Nejstarší se narodil roku 1944, druhý 1946 a nejmladší potom až roku 1959.“

John navštívil Československo jen jednou, a to ještě za svobodna roku 1933. Stefany byla „doma“ několikrát; poprvé to bylo roku 1960. Pak ještě vícekrát navštívila svou maminku.

Jménem krajauské rodiny přeji Johnu Kubickovi vše nejlepší k jeho devadesátinám. Ať mu dá všemohoucí Bůh hodně zdraví a radost z jeho zahrady, kterou tak rád obdělává. Oběma přeji pokojné dny a radost z dětí a vnoučat. Děkuji Vám za rozhovor.

Fr. Antonín

Iluze nebo život?

Přijmout život takový, jaký je... Anselm Grün (převzato z www.vira.cz)

Smířit se se sebou, to je asi nejtěžší úkol, který nám život ukládá. Znamená to vyřešit spory mezi různými myšlenkami a přáními, upokojit rozrušenou duši. To, co se ve mně vzpírá, umlkne. Nastane vnitřní mír. Usmířit se znamená smířlivě se vyrovnat s vlastním životem, přitakat ke svému životu takovému, jak dosud probíhal, přitakat ke svým rodičům, ke své výchově, ke své povaze, jakou jsem dostal do vínku.

Je v nás mnoho tajné vzpoury proti životu, jaký je, proti nám a proti naší podobě. Chtěli bychom být jiní, mít jiné schopnosti. Chtěli bychom mít jiné přátele, jiné povolání. Chtěli bychom být u všech oblíbení. Mnozí žijí nesmíření se sebou, vnitřně rozervání, nespokojeni se sebou i s celým světem, ve stálém protestu vůči lidem, kteří jim připravili tento úděl, a nakonec v protestu proti Bohu, kterému svůj osud vyčítají. Oddávají se snům o tom, jací by vlastně chtěli být. Nežijí v přítomnosti, ale prchají před sebou do svých iluzí. Promeškávají svůj život.

Důvodem neusmířenosti je stálé srovnávání sebe s ostatními. Stále objevujeme u druhých něco co sami nemáme. Srovnávat se s jinými znamená buď znehodnocovat sebe, činit se špatnými, nebo se nutit k pocitu, že jsme

vždycky „super“. Pak musí být u mne všechno „super“, nutně dělám všechno tak dobře, jak to nikdo nedokáže. Smířit se se sebou znamená vzdát se veškerého srovnávání. Mnozí ani nedovedou pocítit jen sebe, oni cítí sebe vždycky jen ve srovnání s jinými.

Smíření znamená, že jsem zcela při sobě, že cítím sebe, že se raduji ze sebe takového, jaký jsem. Takový, jaký jsem, jsem jedinečný. Jak cítím, tak je tomu jen u mne. Smířit se znamená být v kontaktu se sebou. Jsem-li v kontaktu se sebou, nemusím si srovnávání ani zakazovat. Vždyť mě to ani nenapadne. Pociťuji v sobě tajemství života. Cítím, tedy jsem.

První svaté přijímání



Dne 15. května 2005 přijala v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii, NY první svaté přijímání Aneta Dvořáčková. Dne 28. května 2005 přijal první svaté přijímání v kostele sv. Tomáše na Staten Island Brendan Sikorjak. Brendan už několik let ministruje



při mších svatých v našem kostele v Astorii se svým bratrem Dennisem. Děkuji mu za jeho službu v kostele a vyprošuji mu lásku k Ježíši Kristu na cestě životem. Milá Aneto a Brendane, ať vás časté přijímání Ježíše Krista ve svátosti posiluje po celý život.

Fr. Antonín

Blahopřejeme

V minulém měsíci 21. května oslavil své 80. narozeniny pan **Miroslav Zavadil**. Dodatečně mu blahopřejeme a přejeme hodně štěstí a zdraví. Boží milost a ochrana Panny Marie ať zůstává vždy s Vámi.

Za celou krajanskou rodinu přeje Fr. Antonín

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

VII

Na piaty deň sa mi opäť vďaka barančekovi odhalilo ďalšie tajomstvo života malého princa. Z ničoho nič, bez úvodu, akoby jeho otázka bola výsledkom nejakého problému, o ktorom dlho ticho uvažoval, sa ma spýtal:

„Keď baranček ohryzá kríky, spása aj kvety?“

„Baranček spásie všetko, čo nájde.“

„Aj kvetiny, čo majú trnie?“

„Áno, aj kvetiny, čo majú trnie.“

ZVON

„Tak načo majú tie tŕnie?“

Nevedel som. Mal som práve veľa práce, pretože som sa pokúšal odskrutkovať priveľmi utiahnutý svorník motora. Bol som naozaj veľmi ustarostený. Zistil som totiž, že porucha je naozaj veľmi vážna. A pretože pitnej vody ubúdalo, obával som sa toho najhoršieho.

„Načo teda majú tie tŕne?“

Malý princ sa nikdy nevzdal otázky, keď ju raz položil. Svorník ma zlostil, a tak som odpovedal, čo mi prišlo na jazyk:

„Tŕne sú nanič. Od kvetín je to číra zlomyseľnosť.“

„Ó!“

Po chvíli mlčania nevráživo poznamenal:

„Neverím ti. Kvetiny sú slabé. Sú hlúpe. Bránia sa, ako vedia. Myslia si, že sú strašné, keď majú tŕnie...“

Neodpovedal som, len som si v tej chvíli pomyslel: Ak sa ten svorník nepohne, rozbijem ho kladivom.

Ale malý princ ma opäť vyrušil:

„Myslíš, že kvetiny...“

„Nič si nemyslím!“ odpovedal som len tak naverímboha.

„Myslím na vážne veci.“

Prekvapene sa na mňa pozrel: „Na vážne veci?“

Videl, že sa skláňam s kladivom a s prstami čiernymi od oleja nad predmetom, ktorý sa mu videl veľmi škaredý.

„Hovoríš ako dospelí!“

Trocha som sa zahanbil. Navyše nemilosrdne dodal:

„Všetko pletieš dohromady... Všetko pomiešaš!“

Bol naozaj veľmi nahneváný. Potriasal vo vetre zlatými vlasmi:

„Poznám planétu, kde býva jeden tučný červený pán. Nikdy si neprivoňal ku kvetine, nikdy sa nezahľadel na hviezdu. A nikdy nemal nikoho rád. Nerobí nikdy nič, len ráta a ráta a celý deň opakuje ako ty: ‚Som vážny človek! Som vážny človek!‘, - A to ho naplňa pýchou. To však nie je človek, to je pýchavka!“

„Čože je to?“

„Pýchavka!“

Malý princ bol od rozčúlenia celý bledý.

„Milióny rokov si kvetiny tvoria tŕne. A barančekovia ich napriek tomu ohrhávajú. Vari nieje vážna vec, keď sa snažíme pochopiť, prečo sa kvetiny tak namáhajú, aby mali tŕne, a tie im nakoniec na nič nie sú? Vari to nie je vážnejšie a dôležitejšie než počty tučného červeného pána? A čo keď poznám kvetinu, ktorá nerastie nikde inde, len na mojej planéte? A čo ak mi tú kvetinu nejaký baranček zničí? Len tak, raz ráno, a ani si neuvedomí, čo robí? To vari nie je dôležité?“

Očervenel a po chvíli pokračoval: „Keď má niekto rád kvetinu, jedínú svojho druhu na miliónoch a miliónoch hviezd, stačí mu ku šťastiu, keď sa na tie hviezdy díva. A povie si: Tam niekde je moja kvetina... Ale keď baranček zožerie tú kvetinu, bude to, akoby odrazu všetky hviezdy zhasli! A to nie je dôležité?“

Ďalej už nevládal hovoriť. Rozplakal sa. Nastala noc. Odhodil som nástroje. Čo tam po kladive, svorníku, smäde a smrti. Na jednej z hviezd, na tej mojej planéte, na Zemi, bolo treba utešiť malého princa. Vzal som ho do náruče a kolísal som ho. Vravel som mu: „Kvetine, ktorú máš rád, nehrozí nebezpečenstvo... Nakreslím tvojmu barančekovi náhubok. Nakreslím pre tvoju kvetinu ohrádku... Urobím...“ Nevedel som, čo povedať. Pripadal som si nešikovný, nevedel som, ako sa mu mám priblížiť, ako sa mu prihovoriť. Svet slz je príliš záhadný.

(pokračovanie príště)



Beatifikačný proces Jana Pavla II. Zahájen

převzato z <http://tisk.cirkev.cz/>

Zahájení procesu beatifikace zesnulého papeže Jana Pavla II. oznámil papež Benedikt XVI. v pátek 13.5.2005.

Vatikán/VIS: Při dnešním setkání s kněžími římské diecéze v bazilice sv. Jana v Lateránu oznámil papež Benedikt XVI. zahájení beatifikačního procesu Jana Pavla II. Papež nebude v tomto případě trvat na dodržení předpisu, který stanovuje, že mezi úmrtím osoby a zahájením beatifikačního procesu má uplynout doba 5 let.

Dokument, kterým byl proces zahájen, je datován 9.5.2005 a jsou pod ním podepsáni prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení kardinál José Saraiva Martins a sekretář této kongregace arcibiskup Edward Nowak.

Papež Benedikt XVI. při této příležitosti hovořil o mimořádné zkušenosti víry, kterou církev zakoušela ve chvíli smrti Jana Pavla II. Současně připomněl, že Jan Pavel II. mnohokrát během svého pontifikátu ukazoval, že skutečnou pastorační prioritou je zůstat v přítomnosti Boha. I v tomto ohledu se podle svých slov snaží Benedikt XVI. jít ve stopách svého předchůdce.

Žebrák a král

Podle jedné staré pověsti vládl kdysi v Irsku král, který neměl dědice. Nařídil poslům aby po celé jeho říši rozhlásili, že kterýkoli mladý muž se smí ucházet o rozhovor s králem jako jeho budoucí následník. Tito uchazeči však mají splňovat dvě podmínky: zaprvé musí milovat Boha a zadruhé všechny ostatní lidské bytosti.

Dozvěděl se o tom mladík, který si pomyslel, že tyto podmínky splňuje, neboť chová lásku k Bohu i bližním. Byl ale tak chudý, že neměl vhodný šat, ve kterém by se mohl objevit před samotným králem. A chyběly mu i prostředky na dlouhou cestu ke dvoru. Ale něco se mu podařilo vyžebrať, něco si vypůjčil, a tak nakonec dal jakž takž dohromady alespoň tolik peněz, aby si mohl obstarat řádný oděv i nezbytné zásoby na cestu.

Ve slušných šatech se tedy vypravil na královský hrad; už byl téměř na místě, když tu narazil na žebráka, který seděl na zemi u cesty. Byl v hadrech a třásl se zimou. Napřáhoval ruce a žadonil o almužnu. Naříkal třaslavým hlasem: „Mám hlad a je mi zima!“ Prosím, pomoz mi ... prosím!“

Mladíka jeho bída tak dojala, že okamžitě svlékl své nové šaty a navlékl si hadry ubožáka. Bez váhání mu dal i všechny své zásoby. Pak se – pravda, poněkud váhavě – vydal v žebráckých cárech a bez prostředků na další cestu ke dvoru mocného panovníka. Když dorazil na hrad, králův pobočník ho uvedl do velidě síně. Po krátkém odpočinku během něhož mohl setřást prach daleké poutě, ho uvedli před královský trůn.

Mladík se Jeho Veličenstvu hluboce uklonil, ale když konečně pozvedl zrak, strnul úžasem. „Ty ... to jsi ty? Vždyť ty jsi ten žebrák, co jsem ho potkal na cestě!“

„Ano,“ odušil král se šibalským mrknutím, „to já jsem tyl ten žebrák.“

„Ale ... ty ... to přece ... ty přece nejsi žádný žebrák. Ty jsi doopravdivý král! Proč ... proč jsi to udělal?“ koktal mladík.

„Abych zjistil, jestli doopravdy miluješ Boha a všechny své bližní,“ odpověděl král. „Věděl jsem, že kdybys se ti rovnou ukázal jako král, ohromil bych tě svým skvostným oděvem i drahokamy vykládnou korunou. Udělal bys všechno, oč bych tě požádal, protože by tě k tomu přiměla má vladařská moc. Jenomže tímhle způsobem bych se o tvých skutečných citech nic nedozvěděl. Proto jsem se uchýlil ke lsti. Zjevil jsem se ti v podobě žebráka, jenž se nemohl dovolávat ničeho jiného než lásky, kterou nosíš v srdci. Tak jsem zjistil, že doopravdy miluješ Boha i své bližní. Proto se staneš mým nástupcem,“ rozhodl král. „Ty zdědíš mé království.“

Reklama na lásku Jaroslav Sýkora

Americký marketingový plánovač John Steel říká (*Reklama. Průzkum, příprava, plánování* 14), že reklama je jednoduchá forma komunikace, jejímž cílem je vžít se do role spotřebitele, navázat vztah a vnutit mu nabízený produkt nenásilnou formou. Aby reklama byla úspěšná, musí obecně zachovávat pravidlo tří hledisek: podnikatelský pohled klienta, kreativní pohled agentury, a v neposlední řadě názory a představu lidí, na níž bude reklama zacílena.

Po stránce literární si reklama nezádá s jinými literárními žánry, více či méně vytríbenými, jako fejeton, báseň, úvaha, vyprávění, etc. Reklama má pevnou strukturu a neodmyslitelné prvky, bez nichž by byla kompozičně neúplná. Například billboardová reklama musí obsahovat výmluvný a úderný slogan, doprovodnou fotografii, o níž se slogan opírá a jejíž obsah metaforizuje, dále doprovodný kratší text o x počtu řádků, logo firmy, sdružení či projektu, a na závěr *claim*, který je tou závěrečnou tečkou celé kompozice, jíž si čtenář reklamy odnese sebou.

O reklamě v Bibli není ani vidu ani slechu. Přesto právě biblické verše, nebo jejich zkrácená verze, jsou nezdárka jako reklamní slogany používány. Jeden příklad za všechny: V létě roku 2002 jsem nad hlavami rušné ulice ve čtvrti Bay Area v San Francisku četl na velké, žlutozelené desce černý nápis

„Jesus Christ loves you“. Byl patrně přeformulovaným veršem Janova evangelia (15,13): „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své nepřátele“. Nosil ho na tyči mladý černoch s baseballovou čepicí obrácenou kšiltem do zadu. Zastavil se na chodníku před obchodním domem Virgin, kde se sešel hlouček náhodných chodců. Přitáhla je sem hlasitá a svižná hudba jedné z pouličních bigbeatových kapel.

Možná to byl misionář, který do odcizeného velkoměsta vnesl ujištění, že když nikdo, tak aspoň Ježíš je milující. Možná to byl zaměstnanec křesťanské reklamní agentury, která připravovala masovou evangelizaci v následujících dnech či týdnech. A dost možná, že to byl právě probuzený křesťan a anonymní obyvatel San Franciska, který přišel veřejně deklarovat svůj světonázor.

Reklamní stratég by ho patrně pochválil, že si pro svou reklamu vybral nejvhodnější místo: stál před známým obchodním domem na rušné ulici, navíc v hustém davu, který kromě poslechu hudby mohl sledovat i dění kolem. Všichni se v tu chvíli nemohli nedozvědět, že je Ježíš Kristus miluje.

Věta „Jesus Christ loves you“ byl spíše jen reklamní slogan než reklama jako taková. Chybělo jí foto, logo, x řádků textu a *claim*. Tímto jednoduchým nápisem černošský mladík nedělal reklamu sám sobě. Ani žádné křesťanské církvi. Žádné logo jakékoliv konfese na desce nebylo, a ani *claim* typu „s námi to v nebi hřeje, bez nás to v pekle skřípe“. Obsah ukazoval jen na Ježíše a na jeho lásku. Vycházel z předpokladu, že lidé vědí, kdo Ježíš je a že jim láska chybí.

Cílovou skupinou reklamy na Ježíšovu lásku byli teoreticky všichni chodci sanfranciské ulice. S respektem k jejich rozdílným názorům a předsudkům se ale počet oslovených nezbytně zúžil. Těžko byli sloganem osloveni buddhisté, muslimové, Židé a bezvěrci. Přesto ve srovnání s nimi, nápis „Jesus Christ loves you“ měl šanci oslovit více osob, než kdyby mladík nosil ceduli s nápisem, že je miluje Budha, Alláh či Mojžíš.

Jaké si odtud můžeme odnést poučení? Slogan „Jesus Christ loves you“ nemoralizoval, ale sděloval jistotu. Nepřetvařoval se, nekalkuloval, ale prostě byl. Těžko by stejný efekt u příjemců našel nápis inspirovaný příkazem Desatera: „Lidičky, nesmilněte!“ nebo „Zabijáci, nechte už toho vraždění!“ či „Děti, ctěte své rodiče, jinak ...!“ Ne že by jich nebylo třeba, ale z pohledu reklamní strategie by měly menší šanci oslovit než obdivuhodně prosté sdělení „Jesus Christ loves you“. Proč? Protože nemoralizoval, nesliboval, neútočil. Sděлил jen jisté.

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jabloň a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ale k čemu všechna ta práce, když většina ovoce spadla za zídku, do zahrádky dominikánů... Když tak zase jednou přišli o všechnu úrodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat přítrž a stěžovali si u biskupa. Biskup se rozhodl záležitost vyšetřit a navrhl teologickou disputaci. Kdo v ní zvítězí, bude moci užívat plodů. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovníka, který znal Písmo z paměti řecky i latinsky a

suverénně se pohyboval ve všech teologických oborech. V klášteře františkánů nastalo pozdvižení. Věděli, že vše je ztraceno, oni nepěstovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejodvážnější: kuchař, s kulatou, téměř holou hlavou a prostorově výrazným tělem. Po nóně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, že nedovede užívat učená slova, a tak biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov.

Začal dominikán a ukázal jablko, o něž se přeli. Františkán vytáhl z kapsy kousek tvrdého chleba. Knihovník vytyčil ukazovák. Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty. Dominikán přidal třetí prst. Františkán se ukazováčkem rychle dotkl čela. Spocený knihovník rezignovaně vztáhl ruce vzhůru. Kuchař široce rozpažil a spokojeně se usmál.

Bylo po všem a jablka připadla františkánům. Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vpytávali, co se stalo: „Jsou to mystici, bratří,“ děl knihovník. „Začal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hříchu a poukázal na jablko hříchu, které zapříčinilo pád celého lidstva.“ Dominikáni pokyvuují, že to byl vynikající začátek. „Ale dostal mě nejvyšší kristologií, ukázal mi kousek chleba... Chápete? Chléb poslední večere, kdy se za nás obětoval náš Pán a kdy sejmul to jablko hříchu, které jsem tam tak vyzývavě třimal. Připadal jsem si hrozně.“ Bratři kazatelé jej chápatě poplácali po ramenou. „Zkusil jsem se bránit a přešel do útoku v neochvějných základech víry. Vsadil jsem na jistotu a začal jedním prstem: je jeden Bůh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas!“ Dominikáni hltali každé slovo. Skvělý smeč! „Stejně tvrdě mě odrazil, když jemně dvěma prsty upozornil: ale má dvě přirozenosti: Božskou a lidskou.“ Dominikáni stáli bez dechu. „V poslední chvíli jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobraně de Deo Trino: tři prsty... Bylo to zbytečné, jen se dotkl čela a jasně mi dal najevo, že předhazuji pro lidi nepochopitelné tajemství. Skoro jako bych viděl našeho svatého Otce Augustina na břehu moře, ano, tak jsem si připadal, pošetile rozjímající o podstatě Nejsvětější Trojice.“ Dominikáni se po sobě ani nedívali. „Vzdával jsem se a jen jsem vztáhl ruce v oslavě Boží Moudrosti: Bůh je veliký... A víte, co udělal on? Na to nadosmrti nezapomenu. Jediným gestem rozpráhl ruce, jakoby vydechl ten entitativní atribut Boží bytnosti: Nekonečný!“

Kuchař se přiřítíl, hlasitě funě, a jásal: „Máme to! Ale hulvát to byl, ten knihovník. Hned jak jsme se sešli, vytáh' jabko a vytahoval se s ním, že nám je všechny sežrali. To mě našťvalo, tak jsem vytáh' starej chleba, aby se živili tím. A von začal útočit, chtěl mi prstem vypíchnout voko! Tak jsem se nedal a pohrozil mu, že mu vypíchnu vobě voči! Už asi nevěděl, jak se bránit, když mi řek', že mi vypíchnu tři voči, tak jsem se dotknul hlavy: Seš blbej nebo co? A už to vzdával, eště se sice pokusil vyhrožovat, že na nás přijdou shora a namlátěj nám, tak jsem mu jasně naznačil, ať klidně přijdou, že je nás víc. A tak to vzdal!“

Prosba

Hledám pečovatelku a někoho, kdo by se staral o dům, kde bydlí moji staří rodiče. Nejlépe muž a žena. Rodiče bydlí v krásné přírodě poblíž Albany. Volejte na telefonní číslo **413 582 0466**, Anna Bartoli.

Zemřeli

Velké Meziříčí je hezké město, ve kterém **Jaroslav Marčík** vyrůstal a v rodinné tradici byl svým otcem vyučen hodinářem. Více znalostí získal v odborné škole v Turnově. V Praze opravoval hodinky pro velké firmy a poznával historické památky hlavního města. Později jeho život dostává vážnější zaměření v manželství a otcovství.

Roku 1969 čtyřčlenná rodina Marčíkova nachází nový domov v New Yorku. Jaroslav, manželka Věra a děti Ludvík a Jitka se stávají členy krajanských společností. V české škole, v krajanském divadle, v Sokole, v recitačním kroužku, v letním táboře – všude se můžete setkat s někým z Marčíkovy rodiny.

Jaroslav pracoval u známých firem jako opravář hodinek a když se přiblížila doba důchodu, rozhodl se strávit odpočinková léta na Jihu.

Jemu a manželce se zalíbila Savannah v Georgii – historické město obklopené zelení a se známou pláží. Knihy a zahradničení vyplňují většinu Jaroslavova času v tomto jižanském městě. Hezká Savannah a okolí mu přináší mnoho příležitostí k fotografování, takže k albům fotografií z New Yorku přibývají další.

Roky plynou ve spokojenosti, ale postupně zdravotní problémy jsou stále vážnější. Lékaři a léky nemohou pomoci a k velkému zármutku pozůstalých Jaroslav opouští tento svět krátce po svých 81. narozeninách – 15. května 2005. Je v místě, kde není bolest a utrpení, jenom klid, radost a spokojenost. Kdož jste Jaroslava znali, jistě zachováte jeho památku ve svých vzpomínkách.

manželka Věra

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červnu:

Abraham Munzar 1. června, **John Kubick** 5. června, Marta Pope Sedláčková 6. června, George Soyka 8. června, Martina Hnízda 8. června, **Oldřich Holubář** 9. června, Helena Otýpková 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Jan Markovič 19. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, **Oto Bláha** 29. června.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Jan a Viera Baran, Dana Sáblík, Joseph a Gita Hlavinka, Vera Marcik, Dáša Lehmová-Molnářová, manželé Kolasovi, Růžena Bunžová, rodina Štecova, Anna Hlavatá, Maria Šefčík.

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. **Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.**

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**

Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (**1st Ave a 66th St.**) **<http://www.stjohnnepomucene.org>**

Mše svatě v červnu 2005

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jun-05	Za rodinu Chytilovu	Lucie Chytil
03-Jun-05	Za rodinu Kratochvilovu	Lucie Chytil
05-Jun-05	Za Fr. Aloise Vyoralu	Eva Vavrouchova
08-Jun-05	Za Josefa a Ludmilu Urbanovy	Joseph Urban
11-Jun-05	Za zemřelou sestru Marii	Božena Smrčková
12-Jun-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
15-Jun-05	Za živou a zemřelou krajanskou rodinu	Milada Hanák
17-Jun-05	Za uzdravení Blanky Glosové	Jiří Glos
19-Jun-05	Za Martina a Annu Králový	Libuše Kral
22-Jun-05	Za Hynka a Marii Mařasovy	Joseph Urban
24-Jun-05	Za William Bartosh	Georgia Chamberlain
26-Jun-05	Za zemřelého Jaroslava Marčíka	Věra Marčíková
29-Jun-05	Za vědce Jana Raka a jeho manželku Blanku v jejich novém působišti, NM	Milada Hanák

Mše svatá sloužená 12. června bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Miroslav Kraus	Popraven	7. června 1952
Bohuslav Beneš	Popraven	8. června 1951
Josef Prouza	Popraven	8. června 1952
František Votava	Popraven	8. června 1951
Jaroslav Lazar Josef Řezníček Josef Vít	Popraveni	10. června 1952
František Bouf (nezjištěno) Červenka	Popraveni	13. června 1949
František Boháč Jan Křiža	Popraveni	14. června 1951
Jaromír Nechanský	Popraven	15. června 1950
Luděk Fajkus Josef Vaněk Karel Veselý Veslav Wahl	Popraveni	16. června 1953 1952 1950
František Rod Jan Tuček	Popraveni	17. června 1950
Heliodor Píka Petr Křivka	Popraveni	21. června 1949 1951
Jan Buchal Milada Horáková Záviš Kalandra Oldřich Pelc	Popraveni	27. června 1950
Josef Fric Stefan Gavenda	Popraveni	28. června 1952 1954